

Hondsdrif

Mijn weegschaal had mij het dringende advies gegeven om meer te bewegen. De ochtend was zonnig. Ik had zin in een wandeling. Dus na een prettig ontbijt (dat wel), ging ik op pad. De paden op, de lanen in.

Ik liep het Pelserspad, één van de klompenpaden van Ermelo. Dat had ik nog nooit gedaan, dus het was er de hoogste tijd voor. Met het zonnetje op mijn bol, de route op mijn telefoon en een flink pak stroopwafels in mijn rugzak (dat ook wel), voelde ik mij helemaal het mannetje. Na ruim twee uur stapte ik over een hekje, zo, dan moet ik hier links en dan... hé, dit is de Konijnenwal. Dan is daar de natuurtuin, aan mijn wandelroute. "Haas" zei ik tegen mezelf, "je moet je niet verzetten tegen het toeval. Als het lot bepaalt dat je langs de natuurtuin komt, ga er dan ook maar even kijken". Bovendien was ik wel toe aan een bankje in de zon en aan die laatste twee stroopwafels.

Lekker zittend op het bankje, lege verpakking in mijn tas, keek ik om me heen. Met wilde planten is het net als met mensen. Sommigen doen alles voor wat aandacht, anderen juist niet. Terwijl die onopvallenden vaak ook zeer de aandacht waard zijn. De paardenbloem is typisch een aandachtstrekker. Die gele schreeuwkleur roept van 10 meter afstand "hé, hier sta ik hoor!". Fluitenkruid, ook zo één, wild zwaaiend "ja, hier".

Naast mijn bankje stond een onopvallend plantje. Hondsdrif. Bescheiden van formaat, zacht van kleur. Maar mooi, ach, zo mooi. Onopvallend gekarteld klein blad, kleine bloempjes, dicht bij de grond. Zo zacht van kleur, zo mooi van vorm. Adembenemend mooi, op een onopvallende manier. Ik kon niet anders dan door de knieën gaan, om dit kleine wonder van dicht bij te bekijken. Zo zittend dacht ik alleen maar "het leven is goed, Haas". Pas toen mijn maag begon te knorren, ben ik opgestaan. Met zere knieën, een zere rug en een hart vol schoonheid, heb ik het laatste stukje over de Zandkampweg naar huis gewandeld. Op naar een goede lunch.

Adriaan de Haas